

Layla Gerrardová pocítila v celom tele pulzujúcu bolesť asi ako stav po opici skombinovaný s dehydratáciou. Bola v úplnej tme a pozerala do nej tak uprene, až mala pocit, že jej oči vypadnú z jamôk.

Už niekoľkokrát sa prebrala v tme a pokúšala sa z toho nejako vysomáriť. Bola silná a vždy sa nazdávala, že by sa vládala pobiť s hocikým, ale toto sa odohralo príliš rýchlo. Muž – odhadla to podľa pachu – bol oblečený v čiernom. Zazrela vlnenú lyžiarsku masku – lesklé oči a plné vlhké červené pery –, ale všetko len na okamih.

Spomenula si, ako šla chodníkom a za ňou deti s matkou, ako vošla do podchodu s tým, že veď ich má za chrbtom. Z toho podchodu mala vždy zimomriavky, ale keď v posledných mesiacoch chodievala domov, vždy bývalo ešte svetlo.

Netušila, koľko času uplynulo. Mala na sebe len spodnú bielizeň. Ruky a nohy mala pevne zviazané a pod chrbtom cítila studený vlhký betón. Ústa mala zapchaté nejakou handrou alebo pokrkvanou látkou a zalepené páskou. Bála sa nielen toho, že sa ten muž vráti, ale takmer rovnako ju strašila predstava, že sa tou handrou zadusí. Po droge, ktorou ju omámil, jej bolo zle od žalúdka.

V pravidelných cykloch ju zachvacovala panika a zakaždým hrozilo, že ju pohltí. Krv jej bolestivo pulzovala v hrči na boku hlavy, div jej to miesto neprasklo. Udreľ ju? Alebo do niečoho narazila, keď ju ťahal do dodávky?

V diaľke sa ozval rachot, akoby sa znásoboval ozvenou, a ona si uvedomila, že miesto, kde leží, je zrejme v nejakom veľkom priestore s vysokým stropom. Trikrát sa prebudila

s tým, že počula tiché vzdialené klapotanie vlaku po koľajniciach.

Nasledovalo burácanie, ako keby sa posúvali sem a tam gigantické dvere. Bez výstrahy sa nad ňou zažali svetlá. Stiahli sa jej zreničky a s grimasou zatvorila oči. Blížili sa k nej kroky, pocítila závan ľadového vzduchu.

„Otvor oči,“ prikázal jej mužský hlas. Znel kultivovane a autoritatívne. Vôbec neznel zlostne. „Prosím ťa, otvor oči.“

Dostala kopanec do rebier, bolesť ju prebrala a ona napokon otvorila oči. Ležala uprostred rozľahlého skladu, na vyklenutom kovovom strope nad ňou sa tiahli rady žiariviek. Dlážka bola betónová, steny čisté a vymurované zo starých červených tehál. Pri zadnej stene stáli v rade za sebou čierne dodávky, šesť vozidiel, všetky s nápisom CM Limited. Nevyzeralo to tu ako vo vlhkej temnici, ktorú si počas hodín v tme predstavovala.

Stál nad ňou muž, vysoký a širokoplec, mal na sebe elegantný modrý oblek. Mal krátke ryšavé vlasy a Layla sa s odporom mykla pri pohľade na jeho veľké vlhké pery a črty takmer ako z gumy. Na pravej ruke mal čiernu koženú rukavicu. Ľavú držal za chrbtom.

Muž podišiel bližšie a zostal stáť nad ňou. Z úst a nosa mu prúdila para. Čupol si a vytiahol spoza chrbta druhú ruku – tiež v rukavici. Držal v nej dlhý ostrý nôž. Layla sa zmraštila a zafikala, keď sa sklonil a chytil ju za nohy. Napla telo, pätami a zápästiami sa zúfalo pokúšala odtlačiť od dlážky, od neho.

Naklonil hlavu nabok, zadíval sa jej do tváre, potom ju náhle pustil a stiahol sa do tieňov. Vrátil sa odtiaľ s balením šiestich fliaš s vodou, držal ho za plastovú rukoväť. Nožom prerezal plast a vybral jednu fľašu, zvyšok hodil

preč. Fľašu jej priniesol. Už sa odsúvala, po chrbte sa plazila k zadnej stene.

„Nehýb sa,“ povedal a položil jej ruku na brucho. Fľašu jej postavil k hlave. „Ak vykričneš, podrežem ťa.“ Odtrhol jej lepiacu pásku od úst, vytiahol handry a celý čas jej nožom mieril na tvár. Preglgla, hltala vzduch. „Myslím to vážne, ak vykričneš, rozpáram ťa.“ Mal pokojný hlas, takmer ako moderátor správ. Layla s vytreštenými očami prikývla. Zdvihol fľašu, otvoril ju. Rukou, v ktorej držal nôž, podoprel dievčaťu bradu a naklonil jej fľašu k ústam. „Pi.“

Nespustila z neho oči, len preglgala vodu, kým nalieval, kašľala a prskala, keď jej prenikla do nosa. Neuvedomila si, aká je smädná. Vypila polovicu fľaše.

Odložil fľašu na zem, nôž jej držal stále blízko hlavy. Voda jej dodala nádej. Takže ju chce udržať nažive. Usmial sa na ňu. Bol to široký, srdečný úsmev, no z očí nehľadelo nič dobré. Blýskavo biely chrup. Ako z Hollywoodu. Zasunul pod ňu špičku topánky, nadvihol nohu a prevrátil ju. Bolestivo pristála doluznačky na betóne a zjojkla.

„Pardon,“ hlesla a bola by sa sama vyfackala za tú servilnosť, no vedela, že vzpierat' sa mu by bolo zbytočné.

„Ak vykričneš...“ zavrčal ticho.

„Nevykriknem... sľubujem,“ odpovedala, ale aj tak jej znovu zapchal ústa handrou. Mysel' jej horúčkovo pracovala. Na akom mieste je? Vyzeralo to ako sklad, ktorý patrí nejakej kuriérskej službe. Zaparkované dodávky znamenali, že sem možno prídu kuriéri. Môže ju niekto začuť, zachrániť?

Chvíľu nevedela, čo únosca robí, lebo sa nad ňou naklonil. Potom na zadnej strane stehna pocítila jeho dych, jeho mokré gumovité pery sa jej prilepili k pokožke, jeho zuby sa jej zaborili do mäsa. Zahryzol a bola to príšerná bolesť.

Zavrčal a zavrtel hlavou zľava doprava ako pes s mäsom v papuli. Zahryzol ešte mocnejšie. Od bolesti takmer omdlela, keď prudko zaklonil hlavu a vytrhol jej z nohy kus mäsa. Vrieskala, krútila sa, ale pevne ju držal a jeho pery aj zuby sa posunuli vyššie, k jej zadku.

Vie, že sem nikto nepríde. Vie, že ma má len pre seba, zúfalo si pomyslela. A potom prišla taká silná bolesť, že sa jej od nej zatmelo pred očami a omdlela.